

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж I 379/05
08.12.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Слободана Рашића, председника већа, Невенке Важић, др Глигорија Спасојевића, мр Сретка Јанковића и Зорана Таталовића, чланова већа, са саветником Александром Симић, записничарем, у кривичном предмету против оптуженог АА, због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 201. став 2. у вези члана 195. став 1. КЗ РС, одлучујући о жалбама оптуженог и његовог браниоца, изјављеним против пресуде Окружног суда у Зрењанину К.бр.66/04 од 03.12.2004. године, у седници већа одржаној дана 08.12.2005. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване жалбе оптуженог АА и његовог браниоца, а пресуда Окружног суда у Зрењанину К.бр.66/04 од 03.12.2004. године, ПОТВРЂУЈЕ.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Окружног суда у Зрењанину К.бр.66/04 од 03.12.2004. године, оптужени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 201. став 2. у вези члана 195. став 1. КЗ РС, па га је суд применом наведених законских прописа и одредби чланова 3,5,33,38. и 41. ОКЗ-а осудио на казне затвора у трајању од три године.

На основу члана 68. ОКЗ-а, у вези члана 60. ОКЗ-а, оптуженом је изречена мера безбедности забране управљања моторним возилом „Б“ категорије у трајању од једне године, рачунајући од дана правноснажности пресуде, с тим да се време проведено на издржавању казне затвора не урачунава у време трајања мере безбедности.

Сходно члану 196. став 4. ЗКП-а, оптужени је ослобођен плаћања трошкова кривичног поступка и исти падају на терет буџетских средстава.

Против наведене пресуде жалбу су благовремено изјавили:

- оптужени АА, без навођења основа побијања, а из образложења жалбе произилази да се жали због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, са предлогом да Врховни суд укине побијану пресуду и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање и

- бранилац оптуженог адвокат АБ, због одлуке о казни, са предлогом да Врховни суд преиначи побијану пресуду и оптуженом изрекне блажу казну.

Републички јавни тужилац је дописом Ктж.бр.509/05 од 21.03.2005. године, предложио да Врховни суд одбије жалбе оптуженог и његовог браниоца као неосноване.

Врховни суд је одржао седницу већа на којој је размотрио списе предмета, заједно са побијаном пресудом, коју је по службеној дужности испитао у смислу члана 380. ЗКП-а и жалбом, па је по оцени жалбених навода и предлога, нашао:

Жалбе су неосноване.

Побијаном пресудом, као и поступком који је претходио доношењу исте нису учињене битне повреде одредаба кривичног поступка, нити је њоме повређен кривични закон на штету оптуженог, а на које повреде Врховни суд као другостепени поводом жалбе у смислу члана 380. ЗКП-а, пази по службеној дужности.

Побијајући првостепену пресуду због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, жалбом оптуженог се истиче да првостепени суд није правилно утврдио брзину кретања и нагиб кривине где се догодило излетање, а обзиром да је према жалбеним наводима ширина пута где се десио удес око 4м, и немогуће је развити брзину већу од 90 км/час.

Изнете жалбене наводе Врховни суд оцењује као неосноване.

Врховни суд налази да је првостепени суд на основу изведених и правилно оцењених свих доказа, ближе означених у образложењу побијане пресуде и изнете одбране оптуженог, на несумњив начин утврдио како је дошло до предметне саобраћајне незгоде и ко је њен узрочник, те је дошао до несумњивог закључка да је оптужени критичном приликом поступао противно члану 171. став 1. тачка 3, члану 164. став 2., 46. и 45. став 1. ЗОБС-а на путевима и тиме тако угрозио јавни саобраћај и довео у опасност живот и тело људи, тако што је на око 450 метара од изласка из насељеног места ББ, у кривини удесно изгубио контролу над возилом и слетео са коловоза у канал где се и зауставио, којом приликом су тешке телесне повреде задобили сапутници и то оштећени ВВ, ГГ и ДД, док је сапутник ПП од задобијених повреда главе и оштећења за живот важних можданих центара преминула.

Наиме, првостепени суд је на основу исказа оптуженог правилно утврдио да оптужени није стекао право на управљање моторним возилом и да није полагао возачки испит, а на основу исказа сведока патрола саобраћајне полиције утврђено је да су патроле безуспешно покушале два пута да зауставе оптуженог који је управљао путничким возилом пре настанка саобраћајне незгоде.

Чињеницу да је оптужени критичном приликом управљао возилом под дејством алкохола, првостепени суд је правилно утврдио на основу одбране оптуженог и на основу извештаја о хемијској анализи крви Завода за заштиту здравља Кикинда, док је висина алкохолемије од 1,92 г по кг алкохола у крви утврђена је на основу налаза вештака др ЋЋ, док је неспособност оптуженог да безбедно управља моторним возилом услед дејства алкохола у крви утврђена на основу налаза и мишљења вештака др ЕЕ, и то да се радило о стадијуму средњег степена пијанства, због чега је код оптуженог способност да безбедно учествује у саобраћају била битно смањена. Стога је правилан закључак првостепеног суда да је оптужени критичном приликом поступао противно одредби члана 164. став 2. ЗОБС-а.

Што се тиче брзине кретања возила оптуженог, а што се оспорава жалбом оптуженог, исто је првостепени суд на несумњив начин утврдио на основу налаза и мишљења вештака саобраћајне струке ЖЖ, а који је на основу трагова слетања, положаја возила након незгоде – пређеног пута и степена деформације утврдио да је брзина возила оптуженог непосредно пре и у тренутку слетања са коловоза била од око 114,4 км/часу, која није била дозвољена за категорију предметног пута, па је правилан закључак првостепеног суда да је оптужени критичном приликом поступао противно одредби члана 46. ЗОБС-а, а уз то наведена брзина је била и неприлагођена за дате саобраћајне услове – стање и ширину коловоза, ноћне услове видљивости и кривине удесно, чиме је оптужени поступао и противно члану 45. став 1. ЗОБС-а.

Самим тим, неосновано се жалбом оптуженог оспорава налаз вештака саобраћајне струке, у погледу утврђене брзине кретања возила оптуженог, а обзиром да је првостепени суд правилно и у целости прихватио исти, правилно налазећи да је у свему дат у складу са правилима науке и струке.

Са изнетих разлога, Врховни суд налази да је првостепени суд правилно утврдио све чињенице релевантне за овај кривичноправни догађај на основу изведених доказа, те је дошао до несумњивог закључка да се оптужени као учесник у саобраћају није придржавао напред наведених саобраћајних прописа, услед чега је угрозио јавни саобраћај и изазвао предметну саобраћајну незгоду доводећи у опасност живот и тело људи, услед чега је код једног лица ПП наступила смрт, а код троје лица тешке телесне повреде, како је то напред наведено.

Према томе, Врховни суд налази да је првостепени суд правилно и у потпуности утврдио све одлучне чињенице, како оне која чине објективна обележја кривичног дела у питању, тако и чињенице и околности које се тичу субјективног односа оптуженог према учињеном делу.

На тако правилно и потпуно утврђено чињенично стање, првостепени суд је правилно применио кривични закон када је нашао да су се у кривичноправним радњама оптуженог АА стекла сва законска обележја кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 201. став 2. у вези члана 195. став 1. КЗ РС, за које га је огласио кривим, правилно налазећи да је оптужени у односу на основно дело - угрожавање јавног саобраћаја довођењем у опасност живот људи, извршио са евентуалним умишљајем, јер је возио под дејством алкохола, пре стицања права на управљање моторним возилом, возећи већом брзином од дозвољене и неприлагођеном за дате услове саобраћаја услед чега је изгубио контролу над возилом и слетео са коловоза у канал и ако је био свестан да управљајући возилом на описани начин може угрозити јавни саобраћај, а да се тежа последица - смрт његове сапутнице приписује нехату оптуженог, а обзиром да је услед напред наведеног понашања оптуженог био свестан да може наступити тежа последица - али је олако држао да до такве последице неће доћи и да ће је моћи спречити.

Испитујући првостепену пресуду у делу одлуке о казни, а поводом жалбе, Врховни суд налази да је првостепени суд приликом одлучивања о врсти и висини казне, правилно ценио све околности из члана 41. ОКЗ-а, како олакшавајуће тако и отежавајуће, а које су ближе наведене у образложењу побијане пресуде и истима је дао адекватан значај, па је правилном применом законских одредби оптуженог осудио на казну затвора у трајању од три године, са којом ће се и по налажењу Врховног суда у потпуности остварити сврха кажњавања прописана одредбом члана 33. ОКЗ-а, а обзиром да је иста у складу са друштвеном опасношћу извршеног кривичног дела и степеном кривичне одговорности оптуженог као учиниоца.

Следствено томе, неосновано се жалбом браниоца оптуженог побија првостепена пресуда у делу одлуке о казни и предлаже да се оптужени блаже казни и по налажењу Врховног суда у овој жалби не наводи се ниједна околност која би утицала на другачију одлуку суда. Наиме, наводи из жалбе да је првостепени суд пропустио да утврди да ли је оптужени позвао оштећене да их вози или су они то тражили од оптуженог, као и да ли су пре овог пута оштећени и оптужени били у друштву, колико дуго и да ли су заједно конзумирали алкохол, су без значаја на адекватно изречену казну затвора оптуженом.

Врховни суд налази да је правилно првостепени суд према оптуженом изрекао меру безбедности забране управљања моторним возилом „Б“ категорије у трајању од једне године, обзиром да је оптужени управљао возилом под дејством алкохола и да је грубо прекршио више саобраћајних прописа, а сходно одредби члана 68. у вези члана 60. ОКЗ-а.

Са изнетих разлога, а на основу одредбе члана 388. ЗКП-а, Врховни суд је донео одлуку као у изреци пресуде.

Записничар, Председник већа-судија,

Александра Симић, с.р. Слободан Рашић, с.р.

За тачност отправка

